

Chương 137: Hẹn hò Cùng Các Cô Nàng Lớp 1-A

(Số từ: 3085)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:16 PM 02/05/2023

Ellen đột nhiên quyết định bắt đầu tập luyện với Loyar, vì vậy tôi hầu như chỉ đấu với Cliffman. Mặc dù một số sự kiện khá kỳ lạ đã xảy ra, nhưng tôi nhanh chóng trở lại với cuộc sống hàng ngày của mình tại Temple.

—Cứ thế, nó đã trở thành tháng Bảy.

-Cậu sẽ làm gì trong kỳ nghỉ?

-Cậu không nên lo lắng về kì thi cuối kỳ trước sao?

Kono Lint rất hào hứng vì kỳ nghỉ của chúng tôi đang đến rất gần; Erich khuyên tên đó trước tiên hãy nghĩ về kỳ thi cuối kỳ.

Tôi đã làm gì để kì thi đã cận kề như vậy?

Tuy nhiên, sau kỳ thi cuối kỳ, chúng tôi sẽ được nghỉ khoảng một tháng.

Trong kỳ nghỉ đầu tiên của mình, Ludwig sẽ đến quê hương của Delphine, Talprad, để rèn luyện kỹ năng sử dụng vũ khí tầm xa của mình. Họ sẽ gặp phải những sự kiện như chiến đấu với bọn cướp.

Ludwig, Delphine và Lanian của Class B đã trở thành bạn thân, như dự định của câu chuyện gốc, vì vậy sự kiện kỳ nghỉ của họ sẽ diễn ra suôn sẻ trừ khi Charlotte không đột ngột quyết định làm điều gì đó với tất cả những thành viên Class B.

Và ngay cả khi khóa đào tạo kiếm lâm không diễn ra, thì đó cũng không phải là vấn đề lớn. Tất nhiên, khi Ludwig được đào tạo thành một kiếm lâm trong câu chuyện gốc, anh ấy đã quen với những thứ như địa hình đồi núi và phát triển kỹ năng theo dõi và săn bắn của mình.

Ý tôi là, không có nhiều sự cố liên quan đến các vấn đề quân sự vào thời điểm đó, phần cuộc sống, vì vậy nó sẽ chỉ trở nên nghiêm trọng nếu có một sai lệch lớn khác so với diễn biến ban đầu.

Tôi đã không thực sự học cho kỳ thi cuối kỳ. Một số thử thách liên quan đến kỳ thi cuối kỳ đã xuất hiện, nhưng chúng thực sự giống với những thử thách trước đó. Lần đầu tiên tôi thất bại nên tôi cũng không nghĩ mình sẽ thành công lần này.

Thay vì học chăm chỉ mà không thể làm gì như lần trước, tôi lên kế hoạch thư giãn.

Xét cho cùng, tôi không thực sự học để đạt điểm cao mà để đạt điểm thành tích.

Tôi tự hỏi tôi nên làm gì cho kỳ nghỉ của mình.

Tôi không có ý định chỉ chơi xung quanh. Tôi chỉ có thể tập luyện như bình thường, nhưng tôi vẫn có thể ra khỏi Temple trong thời gian dài hơn, vì vậy tôi có thể thực hiện một số hành động nâng cao hơn, những điều mà bình thường tôi không thể làm được.

Tôi đang nghĩ về việc dành kỳ nghỉ của mình hoàn toàn khác với những gì Kono Lint, người chỉ muốn chơi bời, đang lên kế hoạch.

—Hôm đó là thứ Tư, và tôi vừa trở về ký túc xá sau khi tắt cả các lớp học của tôi kết thúc.

“Này, Reinhardt.”

"Huh?"

Tôi quay lại khi nghe thấy ai đó gọi mình; có bốn cô gái từ Class A. Người vừa gọi tôi là Liana de Grantz.

Họ muốn gì?

Liana hát cảm chỉ về phía cửa sổ.

“Bọn tôi ra ngoài để ăn chút tráng miệng. Cậu có muốn tham gia không?”

“T-tại sao cậu lại mời cậu ta!?”

Khuôn mặt của Harriet, người đi cùng cô ấy, lập tức đỏ lên, có lẽ vì cô ấy không mong đợi điều đó. Tất nhiên, Liana, người rất nhanh nhẹn, chỉ nhún vai.

“Chỉ vì.”

Cô ấy thực sự dường như không có lý do.

Ngay khi cô ấy nói điều đó, Kono Lint và Erich, những người đang trò chuyện về kế hoạch cho kỳ nghỉ của họ, quay về phía tôi.

‘Ah, tôi muốn giết cái tên Normie chết tiệt đó.’

Đó là những gì biểu hiện của họ truyền đạt. Ellen, người dường như muốn đi chơi với tôi sau một thời gian dài, cũng là một phần của nhóm các cô gái. Vẻ mặt của Adelia tỏ ra khó chịu. Cô ấy vẫn sợ tôi.

Vẻ mặt của Harriet lộ rõ vẻ bối rối khi Liana đột nhiên kéo tôi vào kế hoạch của họ.

Mặc dù thái độ của Ellen và Harriet đối với tôi đã thay đổi đôi chút kể từ vụ bắt cóc, nhưng Harriet vẫn có những khía cạnh độc đáo của cô ấy.

Tôi nên làm gì?

Hừm.

Tôi cảm thấy ánh mắt của Erich và Kono Lint nhìn tôi, tỏa ra sát khí mãnh liệt.

“Nếu cậu là người khao tôi.”

“Dù sao tôi cũng định khao cho những người khác.”

Nghe câu trả lời của Liana rằng cô ấy sẽ trả tiền cho mọi người như thể đó là điều đương nhiên, khuôn mặt của hai người đang nhìn tôi thậm chí còn méo mó hơn.

“VẬY TÔI SẼ ĐI VỚI CÁC CẬU.”

Tôi thực sự không nghĩ nhiều về điều đó, vì vậy tôi chỉ đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình để khiến hai người đó càng khó chịu hơn.

“C-cái này! Sau đó! H-hãy mời cả những người khác nữa!” Harriet kêu lên, khuôn mặt hơi nhả lại. Có lẽ cô ấy chỉ đơn giản là không muốn ở bên tôi một mình.

Nghe vậy, hai người ngoài cuộc mắt sáng lên: ‘Chắc họ cũng mời mình đi?’

“Các cậu cũng đi cùng không?”

Liana quay về phía Erich và Kono Lint, những người đã quan sát toàn bộ cuộc trao đổi từ xa, như thể cô ấy không thực sự quan tâm lắm.

Giá cho món tráng miệng đủ cho bảy người sẽ khá cao, nhưng cô ấy là con gái của Công tước, nên mọi thứ sẽ không vấn đề.

“H-hả? C-chúng tôi ư?”

“Đó là...”

Khi cô trực tiếp hỏi hai người họ có muốn đến không, mặt họ đỏ bừng và họ bắt đầu nói lắp.

Trong khoảng thời gian ngắn Erich và Kono Lint chỉ nhìn nhau mà không trả lời, Liana đã dẫn đầu.

"Đừng bận tâm. Đi nào."

Tôi cảm thấy tiếc cho hai người đó, những người thậm chí không thể nhận ra một chút gợi ý nào khi nó được đẩy cho họ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, các người sẽ độc thân đến hết đời đây, lũ ngốc.

Đó là những gì tôi đã cố gắng nói với họ bằng đôi mắt của mình.

* * *

Tôi đã nghĩ rằng tính cách của Ellen và Liana hơi giống nhau, nhưng sau khi so sánh họ, tôi cảm thấy họ khác nhau rất nhiều.

Ellen chỉ là kiểu người bình tĩnh.

Và Liana là kiểu người tuyệt vời.

Đó là sự khác biệt tinh tế giữa bình tĩnh và hướng ngoại.

“ ... ”

*Nhăm nhăm nhăm

Ellen hiếm khi thể hiện bất kỳ phản ứng nào.

“Món này ngon. Tuy nhiên, có quá nhiều kem.”

Liana cho thấy phản ứng của cô ấy, nhưng cô ấy khá thẳng thắn và bộc trực. Chắc chắn có một sự khác biệt giữa bình tĩnh và thẳng thắn.

“Đúng! Nó rất ngon! Hãy thử cái này, Adelia.”

Và sau đó là Harriet, người có phản ứng mạnh mẽ với mọi thứ.

Điều đó đặc biệt đúng khi tôi trêu chọc cô ấy, nhưng ngay từ đầu cô ấy đã là người luôn đặt trái tim mình lên trên. Trong quá khứ, Harriet có vẻ vô cùng thô lỗ, nhưng theo thời gian, tính cách của cô ấy đã thay đổi hoàn toàn, gần như làm mất đi khía cạnh đó của cô ấy.

Nó có thể đã xảy ra bởi vì tôi đã tăng cường khả năng miễn dịch của cô ấy với những thứ đó.

“Không ngon sao? Nó rất ngon đúng không?”

“Ừm, ngon lắm...”

Adelia chỉ thể hiện bản thân bằng một vài từ.

“Cậu không ăn gì à?” Liana hỏi tôi, người thậm chí còn chưa động đến món tráng miệng của mình.

“Reinhardt ghét đồ ngọt.”

Ellen, người đã giữ im lặng cho đến lúc đó, phù hợp với tính cách của cô ấy, đột nhiên nói điều gì đó. Nghĩ lại thì, cô ấy đã ở bên khi tôi nói với Redina rằng tôi không thích đồ ngọt từ lâu; cô ấy dường như đã nhớ ra điều đó.

Lúc đó, tất cả các cô gái đều quay về phía Ellen.

Tất nhiên, Ellen vẫn đang ăn món Parfait của mình ngay cả sau khi cô ấy nói vậy.

“Ồ... Cậu ghét đồ ngọt à?”

Harriet tò mò vì đây là lần đầu tiên cô nghe nói về nó. Tôi gật đầu trước lời nói của cô ấy.

“Không phải là tớ hoàn toàn ghét chúng, nhưng tớ thực sự không thích ăn những thứ đó.”

Nghĩ lại thì, những người bạn học duy nhất biết điều đó về tôi là Ellen và Charlotte.

“...Tuy nhiên, cậu đến đây vì biết rằng chúng ta sẽ ăn đồ ngọt, phải không?”

Liana nhìn tôi như thể tôi bị điên.

“Tôi không thực sự đến vì món tráng miệng, tôi chỉ đến vì cậu khao nó cho tôi thôi.”

Liana tắc lưỡi trước câu nói ngớ ngẩn rằng tôi đã đến đó ngay cả khi không thích đồ ngọt chỉ vì tôi muốn được ăn miễn phí.

“Này, ít nhất cậu cũng nên ăn những gì cậu đã gọi đi chứ.”

Tất nhiên, tôi chỉ gọi một phần bánh, nhưng tôi thậm chí không thể chạm vào nó. Trước nhận xét của Harriet, tôi gật đầu với Ellen.

"Dù sao thì điều đó cũng không thực sự quan trọng bởi vì cậu ấy sẽ ăn mọi thứ bất kể thứ gì."

*Nhăm nhăm nhăm

Nếu có thức ăn thừa, chẳng nào chúng cũng sẽ bị hấp thụ vào dạ dày của cô gái đó, nên nó không thực sự quan trọng lắm.

Ellen, người bị đối xử như đồ bỏ đi, vẫn đang ăn thức ăn của mình mà không thèm để ý đến chúng

tôi. Khuôn mặt của các cô gái lại lộ vẻ kỳ quái trước lời nói của tôi.

Ellen đã ăn rất nhiều. Lúc đó họ đã biết điều đó.

‘Hai người đó khá thân thiết, phải không?’

Đó là ý nghĩa của biểu hiện của họ.

Tất nhiên, dù tôi không ăn gì, tôi vẫn uống trà của mình. Liana nhìn tôi với đôi lông mày hơi nhíu lại.

“Cậu không nên nói những điều kỳ quặc như vậy. Nó chắc chắn khiến tôi tự hỏi làm thế nào một người có thể trở nên vụn vẹo như cậu.”

“Cậu chỉ cần cố gắng thật nhiều.”

“Pfffft!”

Adelia, người đang uống một ít trà đá, đã phun hết đồ uống của mình ra sau khi nghe những lời ngớ ngẩn của tôi.

“ah... T-tớ Tớ... Tớ xin lỗi!”

May mắn thay, cô ấy đã không phun trúng ai với thứ đó, nhưng cô ấy vẫn lau sạch những gì cô ấy đã phun bằng khăn giấy. Adelia cười trước những gì tôi nói, vì vậy cô ấy sợ rằng tôi sẽ nổi giận. Ngay cả tai cô ấy cũng đỏ bừng lên vì cảm thấy quá xấu hổ.

“N-nhưng tớ chắc chắn ghen tị với Ellen... Cậu ấy ăn rất nhiều nhưng không tăng cân.”

Adelia cố gắng khéo léo thay đổi chủ đề để chuyển hướng sự chú ý khỏi cô ấy.

“Adelia, nếu cậu rèn luyện cơ thể cả ngày như Ellen, cậu cũng sẽ không tăng cân đâu, cậu biết không?”

Trước những lời của Liana, mặt Adelia tối sầm lại. “N-nhưng Ellen có tài chiến đấu... Còn tớ học chuyên ngành ma thuật...”

Adelia cũng muốn ăn tráng miệng như Ellen, nhưng cô ấy có vẻ do dự vì lo lắng rằng mình sẽ rơi vào địa ngục của việc tăng cân không thể cứu vãn. Cô ấy thực sự nhìn Ellen, người có thể ăn mọi thứ cô ấy muốn, với sự ghen tị.

*Nhăm nhăm nhăm

Nghiêm túc bây giờ.

Thật sự rất khó chịu khi thấy một người gầy gò như vậy làm điều đó trước mặt người khác. Tại sao cô ấy phải ăn như thế cô ấy không có gì trong khi về cơ bản cô ấy có tất cả mọi thứ?

Nó cũng khiến tôi phát điên lên đấy, đồ punk!

Tôi thường không cảm thấy xấu hổ về mọi thứ, nhưng tôi cảm thấy thực sự xấu hổ khi đi ăn với cô ấy.

Đã có lúc tôi muốn tát vào sau đầu Ellen để cô ấy ngừng nhét thức ăn vào, nhưng ta không được chạm vào một con chó khi nó đang ăn, phải không? Vì vậy, tôi đã kìm nó vào bên trong.

...Tôi đã cố kìm nén vì tôi thực sự có thể chết nếu thực sự tát Ellen.

“Dù sao thì, các cậu sẽ đi đâu trong kỳ nghỉ?”

Mọi người bắt đầu suy ngẫm sau khi nghe câu hỏi của Harriet.

“Hmm... Tôi nghĩ mình sẽ ở lại Temple.”

Có vẻ như Adelia muốn ở lại Temple. Chúng tôi có thể ở lại Temple trong kỳ nghỉ của mình. Vì chúng tôi là một phần của Royal Class, chúng tôi sẽ nhận được sự hỗ trợ đầy đủ, ngay cả trong kỳ nghỉ của chúng tôi.

Trước lời của Adelia, Harriet nghiêng đầu.

"Tại sao? Cậu không muốn về nhà sau một thời gian dài như vậy sao?"

Mặt Adelia đỏ bừng trước lời nói của Harriet.

Cô ấy có vẻ hơi xấu hổ.

“...Tôi không thể nghiên cứu Ma thuật ở nhà.”

“Tại sao cậu không thể nghiên cứu Ma— ah. X-xin lỗi... P-phải rồi...”

Harriet làm bầm mà không suy nghĩ thấu đáo rồi nhanh chóng xin lỗi, nhận ra sai lầm của mình.

Adelia là một thường dân, còn Harriet là tiểu thư của Công quốc Saint-Owan.

Thường dân không thể có cơ sở để nghiên cứu Ma thuật trong nhà của họ. Harriet thậm chí không thể tưởng tượng được một cuộc sống không có

những thứ như vậy - cô ấy coi đó là điều hiển nhiên.

Ở Temple, họ là bạn bè, nhưng họ thậm chí sẽ không thể giao tiếp bằng mắt đúng cách nữa sau khi tốt nghiệp. Cả Adelia và Harriet đều nhớ điều đó vào lúc đó.

Adelia đỏ mặt vì xấu hổ, còn Harriet thì đỏ mặt vì nghĩ rằng mình đã vô tình thốt ra lời nói làm tổn thương bạn mình.

Temple là nơi mà những người chưa bao giờ gặp mặt bên ngoài có thể dễ dàng gặp gỡ và trở thành bạn bè.

Temple là nơi duy nhất trên toàn lục địa mà tôi, một người ăn xin và Adelia, một thường dân, có thể nói về kế hoạch kì nghỉ của chúng tôi với con gái của một Công tước.

Dù sao thì, có vẻ như Adelia sẽ ở đó trong suốt kỳ nghỉ để sử dụng các cơ sở nghiên cứu ma thuật.

“Nhưng không phải tốt hơn là nghỉ ngơi một chút sao? Cậu chỉ muốn tiếp tục học trong suốt kỳ nghỉ của mình à?”

Trước câu hỏi của Liana, Adelia chỉ lắc đầu.

“Uhm, tớ... tớ không có nhiều thời gian để thành thạo kỹ năng [chế tạo ma thuật] của mình để lấy bằng Enchant trước khi tốt nghiệp.”

“Bằng Enchanter?”

Theo những gì tôi biết, tài năng của cô ấy là [Ma pháp triệu hồi] và [chế tạo ma thuật], phải không? Adelia đang cố học [Mê hoặc] thay vì [Ma pháp triệu hồi]?

Tại sao cô ấy lại cố gắng học một thứ khác ngoài tài năng của chính mình?

Và đó là gì về giấy phép?

Câu hỏi của tôi khiến mặt Adelia càng đỏ hơn như thể cô ấy không muốn trả lời. Cô ấy dường như xấu hổ bởi những điều nhỏ nhặt nhất.

“Bùa ngải mang lại rất nhiều tiền.”

Liana đưa ra câu trả lời thay cho Adelia với vẻ mặt ủ rũ.

“Bùa ngải trả giá cao à?”

“Cậu có nghĩ rằng một Pháp sư có thể dùng Ma pháp [Quả cầu lửa] hoặc người có thể tạo cuộn [Quả cầu lửa] ai có thể kiếm được nhiều tiền hơn không?”

“...Tôi không chắc?”

“Để kiếm tiền, các pháp sư chuyên về loại ma pháp hủy diệt hoặc cố gắng trở thành pháp sư hoàng gia hoặc hộ tống cho các gia đình quý tộc. Tiền lương rất khác nhau tùy thuộc vào người phục vụ và không có nhiều vị trí trống. Kể từ khi Chiến Tranh Nhân Ma kết thúc, không có nhu cầu về những pháp sư này. Ý tôi là, ta thậm chí sẽ

phải chiến đấu để giành lấy mạng sống của mình trong một số tình huống nếu bản thân đảm nhận công việc đó, phải không? Tuy nhiên, [Mê hoặc] là an toàn và ta sẽ kiếm được tiền khá dễ dàng.”

Nghĩ về điều đó, những gì Liana nói thực sự khá rõ ràng.

Cuộn ma thuật là vật phẩm cho phép bất kỳ ai sử dụng Ma pháp một cách đơn giản và những kẻ tạo ra chúng sẽ kiếm được hàng tấn tiền. Mặt khác, các pháp sư chuyên về Ma pháp hủy diệt sẽ gặp khó khăn trong việc kiếm việc làm và kiếm tiền.

Chiến Tranh Nhân Ma, nơi cần những pháp sư đó nhất, đã kết thúc.

“...Cái gì? Điều đó không có nghĩa là tất cả những pháp sư chuyên về Ma pháp hủy diệt sẽ thất nghiệp sao?”

“Hmm... tôi đoán vậy?”

Khi Chiến tranh kết thúc, nhu cầu về sức mạnh chiến đấu giảm mạnh, rất nhiều pháp sư đã thất nghiệp.

“...Không phải tất cả bọn họ đều trở thành pháp sư bùa mê sao?”

Nó an toàn và kiếm được nhiều tiền, vì vậy sẽ không phải là tốt nhất cho tất cả bọn họ để học điều đó sao?

“Cậu đang nói về cái gì vậy?”

Harriet chứ không phải Liana là người trả lời tôi lúc đó.

Harriet nhìn tôi như thể tôi là một thằng ngốc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading